

ΕΘΝΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ ΜΕΤΑΛΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΔΡ. 250

ΔΑΪΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ι. ΦΙΛΑΡΕΤΟΥ ΚΑΙ ΔΗΜ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 7

(ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ)

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: Θ. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΑ, ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑ

Οι κάτοικοι ασχολούνται εις την καλλιέργειαν δημητριακῶν, ἧτις εἶναι σχετικῶς μικρὰ εἰς ἀπόδοσιν καὶ εἰς τὴν κτηνοτροφίαν αἰγῶν καὶ προβάτων.

***

ΑΡΧΑΙ

Τὸ Ἄρκουδοχώρι ἀποτελεῖ κοινότητα περιλαμβάνουσαν καὶ τὸ 1 1)2 ὄραν ἀπέχον χωρίον Χοροπάνι, κατοικούμενον ἀπὸ κουτσοβλάχους.

Πρόεδρος τῆς Κοινότητος εἶνε ὁ Μαργαρίτης Πέϊος.

Ἀναπληρωτῆς: Γρηγόριος Πασχάλου.

Κοινοτικοὶ Σύμβουλοι: Ἀθανάσιος Λαφάρῳ, Χρήστος Τζιότζιος (Χοροπάνι) καὶ Βασίλειος Σιάπτης (Χοροπάνι).

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

Ἐν Δημοτικὸν σχολεῖον πλήρες, μονοτάξιον μικτόν.

Μαθηταὶ 78.

Διδάσκαλος Πέτρος Παπαϊωάννου.

Σχολικὴ ἐπιτροπὴ: Παπα-Ἀστέριος Νατσόπουλος, Μαργαρίτης Γιωτόπουλος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ

***

Μία κεντρικὴ, τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καὶ 3 παρεκκλήσια.

Ἱερεὺς Παπα-Ἀστέριος Γ. Νίκου.

Ἐκκλησιαστικὴ ἐπιτροπὴ: Ἀπόστολος Νατσόπουλος.

***

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Δύο παντοπωλεῖα, τὸ τοῦ Γ. Νίκου καὶ τὸ τοῦ Γρηγορίου Νατσοπούλου.

Κλίμα ὑγιές.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

ΜΕΛΙΚΙΩΤΙΚΕΣ ΒΡΑΔΥΕΣ

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΣΗΣ

— Ὅταν Καραγκιόζη!

Καμμιά ἀπάντησι...

— Καραγκιόζη, λέω!...

Οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκρόασι...

Ἐδῶ καὶ τόση ὥρα εἶχε βγαλεῖ τὸ λαφύγγι του ὁ καυμένος ὁ Χατζῆ - Ἀϊβάτης νὰ φωνάξῃ ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Καραγκιόζη.

Ἀλλὰ ὁ φοβερὸς πρωταγωνιστῆς τοῦ μερυντέ, ὁ μισκαρῶς, ὁ Μπερτόλδος, ὁ συχαμένος, ὁ σκυλλόμουτρος, ὁ λωποδύτης Καραγκιόζη φαίνεται ὅτι εἶχε τραβηγμένα τὰ σκονάκια του καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ βγῆ ἔξω...

***

Ὅλα αὐτὰ — ἐννοεῖται — ἐγίνονταν στὸ ἀσπρο πανί, στὸ μερυντέ, ποῦ εἶχε στημένον στὸν κῆπο τοῦ καφφενείου τοῦ Ντίνη ὁ καραγκιοζοπαίκτης Γιώργος Μούντουλας γιὰ νὰ γλεντάῃ

τοὺς Μελικιωτὲς τὰ ὠραῖα βράδια τοῦ Μαγιοῦ καὶ γιὰ νὰ βγάξῃ κι' αὐτὸς τὸ χαρτζηληκί του γιὰ τὸ φαί, τὸ ρακὶ καὶ τὸν ναργιλέ...

Τὸ ἀκροατήριον, ἀναλόγως τοῦ χωριοῦ ἦταν πολὺ πικνόν.

Μπροστὰ - μπροστὰ κάθονταν τὰ παιδάκια τοῦ χωριοῦ καὶ πίσω τους ὁ δάσκαλος γιὰ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴ σιωπὴ μὲ τὸ γνωστὸ ξύλο τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ.

Ἐπειτα ἐρχότανε ἡ γερουσία τοῦ χωριοῦ, ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος, οἱ Σύμβουλοι, οἱ ἐκκλησιαστικοὶ καὶ σχολικοὶ ἐπίτροποι, ὁ ἀστυνόμος, ὁ κύριος ἀξιωματικὸς ποῦ παραθέριζε, ἡ δασκάλα, ὁ δασικὸς σταθμάρχης καὶ κατὰ σειρὰ ὕστερα οἱ χωροφύλακες, ὁ Ζούπας, ὁ Ἀποστολάκης, ὁ Τσιμέντος, ὁ πρωτόγερος κι' ἄλλοι πολλοί...

Ἡ πλατεῖα τοῦ Καραγκιόζη ἦταν περιτριγυ-

ρισμένη με πλεχτὸ φράχτη. Γύρω στὸ φράχτη λοιπόν κι' ἄλλος κόσμος, ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ, ἐστέκονταν, γιατί μέσα δὲ χωροῦσαν ἄλλοι, κι' οὔτε καθίσματα εἶχε ἀρκετά, ἀφοῦ μερικοὶ ἐκάθονταν ἐπάνω σὲ κάσσες ἢ τενεκέδες τοῦ πετρελαίου ἀναποδογυρισμένους.

Κι' ὅμως δὲν ὑπῆρχε ὁμορφότερο θέαμα...

Κατσούλια, τσίπες, κασκέτα, σκούφιες, καπέλλα, πιλήκια, σάλτες, ὅλα αὐτὰ ἀνακατωμένα καὶ γαρνιρισμένα μὲ ὅλα τὰ χρώματα τοῦ οὐρανοῦ τόξου καὶ παραβαλλόμενα μὲ τὴν πρωτοφανῆ φωταψία, τῆς βραχνῆς φωνῆς τοῦ Καραγκιόζη στὸ μπερντέ, τὴν κλαψιάρικη φωνὴ τοῦ Χατζη-Αἰβάτη, τὶς φοβέρες τοῦ Ντερβεν-ἀγά, τῆς βρσιῆς τοῦ Μπαρμπα-Γεώργου τῆς φωνῆς τοῦ γκαρσονιῶ ἀποτελοῦσαν ἓνα σύνολο ἀληθινὰ ἐξωφρενικό, ἀλλὰ καὶ εὐχάριστο.

Ὁ Μουχτάρης. — Θανάση, κάνε ἓναν καφφέ...

Ὁ Δάσκαλος. (Στὰ παιδιὰ). — Σιωπή, σὰς εἶπα... Καθῆστε φρόνιμα... Θὰ σὰς βγάλω ὄξω...

Ὁ Ζούπας (στὸ γκαρσόνι). — Θανάση, δώσε ἓνα ρακὶ στὸν Καραγκιόζη ἀπὸ μένα.

Ὁ Καραγκιόζης (ὁ χάρτινος). — Εἰβίβα, κύρ Ζούπα... Νὰ φᾶς τῆς μύξης σου...

Ἐπειτα ἀπὸ τὸ σχετιφὸ ἔθλο, ποῦ τρώει ὁ Καραγκιόζης ἀπὸ τὸν Δερβεν-ἀγά, τελειώνει ἡ πρώτη πράξι τῆς παραστάσεως.

Ὁ Νάσος ὁ γκαϊδατζῆς, συντάιρος τοῦ Καραγκιόζη, ποῦ εἶνε ὁ πρῶτος στὸ παίξιμο τῆς γκαϊδας μέσα στὸ Ρουμλουκι, μαζεύει τὴν εἰσπραξὴ ἀπὸ τοὺς θεατὰς μὲ τὸ δίσκο στὸ χέρι.

Ὁ Γεώργος ὁ Μασντουλας ταχτοποιεῖ τὸ χάρτινο θίασό του γιὰ τὴ δευτέρη πράξι, κι' ὁ δάσκαλος πέρνει τὰ συνειδημένα του χάλια στοῦ Ζούπα τὸ μπακάλιο.

Τὶ ἀξέχαστες, ἀλήθεια, ἐκείνες οἱ Μαγιατικὲς βραδυὲς στὴ Μελίκη... Ἐνα σύνολο ποῦ μένει χαραγμένο στὸ μυαλὸ γιὰ πάντα...

Νὰ καὶ οἱ δυὸ ἐμπόροι, ποῦ πρῶτ-πρῶτ τοὺς ἔκανε ἔξωσι ὁ τσιορπατζῆς ὁ Ντίνης, καὶ τώρα μένουν ἄστεγοι.

Ἀλήθεια, μὰ τί ἔξωσι ἦταν κι' ἐκείνη. Νὰ βλέπης κορδέλλες, πανιά, κόκκινο πιπέρι, νήματα, καφφέδες, κανέλλα, καρούλια, ὅλα ἀνακατωμένα, μπερδεμένα, καὶ στοιβαγμένα μέσα στὰ τσουβάλια.

Τώρα μένουν οἱ καυμένοι μὲ φιλοσοφικὴ ἀπάθεια χωρὶς τόπο νὰ ἀπαγγειάσουν...

Ὁ μεγαλύτερος μὲ τὰ κατάστιχα στὸ χέρι, ἔ-

νας τύπος ξηραγκιανὸς, νευρικός, μὲ μιὰ ψάθα πελώρια σὰν ταψὶ στὸ κεφάλι, μὲ κίτρινα ματογυάλια, ἀπειλεῖ γῆ καὶ οὐρανὸ, πῶς θὰ κάνη, θὰ δείξη καὶ τὰ λοιπά.

Ὁ μικρότερος, ἓνα ξανθὸ παιδὶ ἀμούστακο, ἀπάνω στὴ βράσι του, κόβει βόλτες κάτω ἀπὸ τὴ φτελιὰ, κουβεντιάζει μὲ τὸ φεγγάρι, μετράει τ' ἀστερία σιγοτραγουδάει...

Νὰ ὄψεται ὁ Κρασοπούλης, ποῦ τὸν ἔφερε στὰ θήματα τῆς καστανῆς μὲ τὴ λυγερὴ κορμωστασιά καὶ τοῦχουν σηκωθεὶ τὰ μυαλά...

Τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί...

***

Μὰ τί μανδρόσκυλλος εἶν' αὐτός;...

Χὰ χὰ χὰ!... Εἶνε ὁ νοματάρχης τοῦ χωριοῦ, ἓνα σωστὸ κτήνος, παράσιτος, ποῦ σὲ μὲ στραβοβουλιὰ τῆς τύχης ἢ σὲ καμιμὰ ἔκλειψε φεγγαριοῦ θὰ γεννήθηκε...

Τὸν βλέπεις;...

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ χῶθηκε στὸ μπακάλιο τοῦ Ζούπα γιὰ νὰ πάρη τὰ σχετικὰ του...

Ὁ Ζούπας, ἓνας καλὸς ἀνθρωπῶκος, μὲ ὄλο-στρόγγυλη κοιλιά καὶ μ' ἓνα πρόσωπο φεγγαρένιο, πούχει τῆς φωτιᾶς τὸ χρῶμα, δὲν κάνει τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ πρῶτ ὡς τὸ βράδυ, παρὰ νὰ γελᾷ καὶ νὰ βάξη τὸν τσορπατζῆ τὸν Ντίνη-πολλὰ τὰ ἔτη του! — νὰ πετᾷ στὸ δρόμο τοὺς ἐμπόρους...

Ὁ Ζούπας κερνάει τὸ νοματάρχη (ὄρα τοὺ καλὴ ἐκεῖ ποῦ πάει)...

Ὅταν ὅμως ὁ Ζούπας καμιμὰ φορὰ ξεχάση νὰ τὸν κερᾷ ἢ νὰ τοῦ κάνη τὸ τραπέζι, τότε ὁ κύρ Χαραλάμπης τοῦ κόβει πρωτόκολλο ἐπὶ αἰσχροκερδεῖα, γιατί τάχα πούλησε τὸ ρεσινὸ λαδο τρεῖς δραχμὲς τὸ δράμι, ἢ γιατί τὰ ψωμιά του βγαίνουν δυὸ δράμιμα ξήκικα...

***

Ὁ κόσμος ἀρχίζει νὰ σκορπάη, ξεκαρδισμένος μὲ τὰ ἀστεῖα τοῦ Καραγκιόζη...

Ἡ φωνὴ τοῦ Μπίσα, ποῦ τραγουδάει τὴ Σαμιώτισσα, κάνει συναγωνισμό μὲ τὸν κοῦκο καὶ μὲ τὰ ἄλλα νυχτοπούλια τοῦ περιβολιοῦ τοῦ τσορπατζῆ τοῦ Ντίνη, ποῦ πάνω στὰ χορτάρια του κοιμοῦνται οἱ δυὸ ξένοι ἐμπόροι, διωγμένοι, μὲ μονάχο σύντροφο τὴ γέρικη ἀγλαδιά καὶ τοὺς μαγιατικὸς βατράχους.

Ἀξέχαστο Μελίκα!...

Ὅλα του μοῦ φέρουν γλυκεῖς ἀναμνήσεις

Ἡ φτελιά μὲ τὸ κουδοῦνι, κρημασμένο ἀπὸ τὴν κορυφή γιὰ νὰ διώχνη τὰ κοράκια...

Τὸ πηγάδι μὲ τὸ κρύο νερὸ, ποῦ μαζεῖ τὰ ὄμορφα κορίτσια μὲ τὰ λαγήνια καὶ τοὺς τενεκέδες...

Ὁ Κρασοπούλης... ὦ! ὁ Κρασοπούλης, τὸ μαγευτικὸ ρυάκι, ποῦ ὅταν πλένουν στὰ νερά του τὰ κορίτσια, δὲν μπορεῖς νὰ ξεχωρίσης, αὐτὸς λάμπει ἢ ἡ τόσες ὄμορφιές ποῦ τὸν θολώνουν; Λένε πῶς ὅποιος ξένος πῆ νερὸ τοῦ Κρασοπούλη δὲν φεύγει ἀπὸ τὴ Μελίκη... Ποιὸς ξέροι...

Τὸ καφφενεῖο τοῦ Ντίνη, ποῦ μαθαίνεις τὰ καθημερινὰ νέα τοῦ χωριοῦ...

Ὁ καφφετζῆς ὁ Γεώργης, ποῦ εἶνε ἡ ζωντανὴ ἐφημερίδα τῆς Μελίκης, καὶ δὲν τοῦ ξεφεύγει τίποτε...

Ὁ κοιντούρατζης, ποῦ δουλεύοντας τραγουδάει καὶ τοῦ κρατᾶει μπάσο τὸ τσαγγαροσοῦβλι.

Ὁ Ζούπας, ποῦ μὲ τὸ γέλοιο πάντα στὸ στό-

μα ξεφουρνίζει τὰ ἀστεῖά του καὶ ξεκαρδιζει τὸν κοσμάκη...

Ὁ Μπιζιώτας, καθάλλα στὸ ἄτι του τὸ ἄσπρο, ποῦ σὰν κι' αὐτὸ δὲν ἔχει δεύτερο στὸν τόπο, κάνει παρελάσεις.

Ὁ λεβέντης ὁ Πρόεδρος, ἀρχοντάνθρωπος, μὰ τὴν ἀλήθεια, μὲ τὸ χαμόγελο στὸ στόμα, περιποιεῖται τὸν ξένο, ποῦ θὰ πύχη νὰ πάη στὸ χωριὸ του...

Ὁ Καραγκιόζης ὁ Μπύντουλας σταυροπόδι στὰ χορταράκια τῆς αὐλῆς τοῦ Προέδρου, φρονιμάρει τὸ ναργιλέ του μακαριώτατα, ποῦ τὸν σέρνει πάντα μαζί του στὰ ταξείδια του...

Τὸ βραδάκι μὲ τὴ δοσερὴ του αὔρα, ὁ ξάστερος οὐρανός, τὸ φεγγάρι ποῦ περπατᾶει γέλαστό, ὁ σκύλλος τοῦ Γκιμέντου ποῦ γανγίει τὸ ἀηδόνι ποῦ τραγουδάει τὸ ταῖρί του, ὁ βάρταχος μὲ τὴ μονότονη μουσικὴ του, κι' ἄλλα, κι' ἄλλα... ὅλα αὐτά...

Ἄχ! ἀξέχαστες Μελικιώτικες βραδιές!...

EMIN